
Imre Eszter

A CSILLAGVÖLGYI PATIKUS FELESEGE

REGÉNYRÉSZLET

(...)

Ramona arra gondolt, hogy ezek a meglepetések napjai. Miután feladta ugyanis a levelet, sietett a színházba, ahol az egyébként is kíváncsi és türelmetlen Zénó ezúttal saját magához képest is túlzott izgatottsággal várta. Szemei olyan türelmetlenséggel néztek Ramonára, hogy a lány csak remélni tudta, megmaradnak a gödreikben. A fiú arcáról sütött, hogy majd' szétpattan a feszültségtől. Még mielőtt megszólalt volna, egyértelmű volt, hogy egész délelőtt csak arra várt, hogy végre elmondhasson valamit valakinek. És mivel Liza csak a tanítás végeztével csatlakozik, így Ramonára várt az a feladat, hogy a túlfűtött Zénót valahogy megnyugtassa, leginkább azáltal, hogy meghallgatja a mondanivalóját.

– Nem fogod elhinni! Ezt nem fogod elhinni, én sem hittem el, pedig a szemem előtt történt! – kezdett bele, és Ramonának figyelmeztetnie kellett, hogy vegyen levegőt, és úgy folytassa. – Próbálok megnyugodni, de ezt akkor sem fogod elhinni! – Zénó egy pillanatra elhallgatott, és Ramona vívódást olvasott le az arcáról. Úgy nézett a lányra, mint aki a megszólalás pillanatában jön rá, hogy amit mondani készül, az igencsak bizarr benyomást fog tenni arra, akin hallgatja. Aztán élénk szemein átvillant annak a felismerése, hogy mivel már belekezdett, nincs visszaút, és abban a pillanatban folytatta is:

– Általában én szoktam lenni az első a színházban. Korán kelek, kivet az ágy, így aztán bejövök, mert munka van bőven, és nem árt, ha hamarabb itt vagyok. Ma is elsőnek érkeztem, nagyon korán, valószínűleg akkor, amikor még a patika sem volt nyitva. Kint még sötétség, és most fogsz meglepődni: bent viszont nem! Kinyitottam az ajtót, és már a bejáratnál láttam, hogy valahonnan hátulról fény szűrődik ki. Tudtam, lehetetlen, hogy ilyenkor már bent legyen valaki. A fény a katlantánc-szobából jött. Amíg odaértem, többször nyugtattam magam azzal, hogy csak odaképzelem, de mire odaértem, már kétségtelen volt, hogy márpedig odabent tényleg világosság van. Mindenhol máshol sötét volt. A folyosón, a próbatermekben, a nagy-

teremben, mindenhol. Csupán a mi szobánkban volt fény. Arra számítottam, hogy valamiért nyitva lesz az ajtó, de nem. Kulcsra volt zárva, ahogy az előző este hagytuk. Kinyitottam, és vakító fény fogadott. Először nem tudtam, hogy honnan, és azonnal becsuktam a szemem, mert fájtak az erős fénytől. Erre, pont amikor becsuktam őket, a fény tompulni kezdett. Nem halt el teljesen, de sokkal finomabb lett, kellemesnek is mondanám, ha nem lett volna annyira furcsa. Amikor annyira összeszedtem magam, hogy körülnézzek, észrevettem, hogy honnan jön. A napruha volt az! A ruhára varrt nap fénylett, és árasztotta el az egész színházat a fényével! De aztán megnéztem egy kicsit figyelmesebben, és rájöttem, hogy nemcsak a napruha fénylik. A holdruha holdja is! Igaz, sokkal tompábban, mint a nap, de hátrahagyottan fénylett. És nem voltak bekapcsolva az égők! Tudtam, hogy nem hagytuk őket bekapcsolva, de a biztonság kedvéért megnéztem, és nem volt ahogy azok világítsanak. Meg egyébként is, egészen más fény volt. A napruhái vakító volt, olyat az összes kis égő egyszerre sem tud. A holdruha lágyabban fénylett ugyan, de az sem olyan fény volt, ami égőből származhat. – Zénó ismét elhallgatott, és Ramona újból vívódást velt leolvasni az arcáról. A fiú újra azon tűnődött, hogy vajon nem fog-e örülni tőni, ha folytatja, amit elkezdett. Ramona, aki eddig végig hallgatott, most érezte, hogy Zénónak szüksége van némi visszaigazolásra, megerősítésre: – Hanem? Milyen fény volt? – és miközben ezt kérdezte, rájött, hogy nem is annyira kíváncsiságból kérdezi, hanem inkább azért, hogy lássa: a fiú ugyanazt mondja-e majd, amit ő gondol. – A napruhának olyan fénye volt, mint a valódi napnak. A holdruhának pedig olyan, akár a valódi holdé – felelte Zénó, és amint ezt kimondta, érezhetően megnyugodott. – Olyan volt, mintha az ébredő nap süttött volna be a ruhán keresztül, a másikon keresztül pedig a lenyugvó hold. – Ramona a ruhákra pillantott. Úgy néztek ki, mint bármikor, nyoma fénynek egyiken sem volt. – És mi történt? – kérdezte. – A holdruha fénye fokozatosan elhalt, mignem semmi nem maradt belőle. A napruhái pedig ugyanolyan erős maradt egészen addig, amíg kint felkelt a nap. Utána fokozatosan, de nagyon hamar elhalt az is. Azóta, amint látod, mindkét ruha olyan, mint bármikor. – Egy ideig szótlánul nézték a ruhákat. Ramona próbálta rendezni a gondolatait, valamiképpen átláthatóvá tenni azokat. Amit Zénó mondott, az természetesen nagyon szokatlan volt, de mégsem lepte meg különösebben. – Amióta megvannak a ruhák, jöttél már be ilyen korán? – kérdezte a fiút. – Nem. Jöttem már korán azóta, de éppen ennyire nem. – Azt mondanád, hogy gyakorlatilag nem is reggel, hanem inkább hajnalban értél be? Legalábbis azt mondtad, hogy a

patika sem volt még nyitva, és a patika hajnalban nyit. – Igen, hajnalban. Tényleg zárva volt még, aludt az egész város. – És fénylett még a hold, bár már lenyugvóban volt, és készült felkelni a nap, igaz? – kérdezte Ramona, bár a válaszban teljesen biztos volt. – Igen. És ezek szerint nemcsak odakint – felelte Zénó. Ismét elhallgattak, de nem úgy, mint akik tanácsatlanok, hanem inkább úgy, mint azok, akik rájöttek: igazából nincs is már mit mondani.

Várták Lizát, és készítették a tengert. Fölöttük a nap- és holdruha a rajtakapottak lélegzet-visszafojtott csendjével lógott, mintha azon tanakodnának, hogy vajon végérvényesen fény derült-e a titkukra, vagy ha hajszálvékonyan is, de megúszták. Zénó és Ramona keze alatt készült a csillagvölgyi tenger, és végül Zénó törte meg a csendet:

– Szerinted Liza tud róla? – kérdezte Ramonát, fel sem nézve a tengerről.

– Szerintem valamit sejt, de nem vagyok benne biztos, hogy tudja.

– Nekünk mindig kevesebbet mond el, mint amennyit tud, mert azt hiszi, hogy nem fogjuk megérteni, vagy esetleg megkérdőjelezzük.

– Vagy azért, mert ő sem tud sok mindent, legalábbis tényeket nem, amiket el lehetne mondani. De mindegy is, ez szerintem nem fontos. El kell mondanod neki is, amit láttál, de mindketten tudjuk, hogy nem fog meglepődni. De ez nem jelenti azt, hogy tudta előre. Inkább csak annyit, hogy most már bármi is történik a katlantánc során, nem lesz meglepő egyikünk számára sem – mondta Ramona. Zénó most már felemelte tekintetét a tengerről, és egyenesen Ramona szemébe nézett:

– Szerinted mibe keveredtünk? – kérdezte.

– Nem tudom, és kétlem, hogy Lizának pontosabb válasza volna. De én bízom benne, és úgy érzem, hogy amit elkezdünk, azt már nem hagyhatjuk abba.

Ramona válaszát követően ismét csend ereszkedett rájuk, a készülő tengerre, a ruhákra és az egész szobára. A lánynak eszébe jutott a fűvészasszony levele, amiben arról a különös megérzéséről írt, hogy a katlantánc nem csupán egyszerű városi ünnepség. Azóta nem beszéltek róla, mert a patikus állapota kötötte le a figyelmüket, és valahogy elsiklottak az asszony ezen megjegyzése fölött, de Ramona tudta, hogy az sosem mond vagy ír olyasmit, aminek ne volna súlya. Az asszony mindig a lényegről beszélt, és a lány most kissé bánta, hogy akkor nem kérdezett vissza. Egy pillanatra el-töprengett azon, hogy említse-e Zénónak, de arra gondolt, hogy akkor bővebben kéne mesélnie a fűvészasszonyról és a kertről, amihez most nem volt

különösebben kedve. Gondolatai vagy a férje vagy a készülő tenger és a katlantánc körül forogtak. Miközben kezei a tengeren dolgoztak, egy pillanatra az a gondolat suhant át a fején, hogy a dolgok valahol összeérnek, és minden kérdés a fűvészasszony felé irányítja. A szurok szokatlan felbukkanása és túlradása a téli kertben, a katlantánc körüli megmagyarázhatatlan események és a férje állapota mind találkozni látszik, de nem értette, hogyan. Mégis, mindez egy pillanatra elválaszthatatlannak tűnt neki.

Zénóval egész nap dolgoztak, inkább csendben, és csak néha váltottak egy-két szót. A reggeli események mindkettőjükből inkább szótlanságot váltottak ki. Amolyan kimondatlan egyezség volt, hogy csendben dolgoznak tovább, és majd lesz, ami lesz. Késő délután volt, mire Liza megérkezett, és amikor Zénó elmesélte neki a nap- és holdruhát, ahogy számítottak rá, a lány nem tűnt meglepettnek.

– Már régen, még a katlantánc előtti időkben is előfordult néha, hogy azt éreztem, a dolgok a szobámban... megmozdulnak – mondta. – Már mint minden a helyén maradt, de mégis az volt néha az érzésem éjszakánként, hogy valami történik. Olyan még nem történt, hogy valami világított volna, de... eddig még nem is készítettem soha nap- és holdruhát. Lehet, hogy ezek a tárgyak nemcsak tárgyak. – A lány elhallgatott, és leült Zénóék mellé, a készülő csillagvölgyi tenger fölé. Hat kéz dolgozott rajta most már, és egyiknek a gazdája sem tudta, hogy pontosan mit is készítenek. Azt is mondhatták volna, hogy a tenger készíti őket, annyira nem tudták, hogy miben vesznek részt. És mégis, kezeik, a csillagvölgyiek töretlen bizalmával, egyre csak dolgoztak. Egy idő után ismét Zénó szólalt meg:

– Hogyha nem tárgyak, akkor... mik? – kérdezte, ezúttal némi aggodalommal a hangjában.

– Nem tudom. De szerintem nem kell félni tőlük – felelte Liza. – Ahogy mondtam, gyakran volt már ilyen érzésem, de soha nem történt semmi rossz. Most sem. Igaz, hogy kissé szokatlan a helyzet, de gondoljatok csak bele, messze nem ez a legszokatlanabb dolog, ami itt történt valaha.

– De nem kéne szólnunk valakinek? – kérdezte Zénó.

– Kinek, és mit mondanánk? Tegyük fel, hogy szólnunk a színház vezetőjének. Mit mondunk neki? Elnézést, bocsánat, csak jelezni szeretnénk, hogy egy-két díszlet néha életre látszik kelni? – felelte Liza. Zénó kicsit elgondolkozott.

– Végül is... igazad van. Nem nagyon van mit mondanunk, mert mi sem tudjuk, hogy mi történik. Csak aztán nehogya olyasmi legyen belőle, amivel már nem tudunk mit kezdeni... Nehogy túlnőjön rajtunk.

– De Zénó, ez már a legelejétől túlnőtt minket, mi csak sodródunk – felelte Liza, és erre már nem érkezett válasz. Így hát Ramonára nézett, és tőle kérdezte:

– Te mit gondolsz? Mit kéne tennünk?

– Elsősorban továbbra is rád bízni. Amikor a színházban megszavazták, hogy rád bízzák az idei katlantáncot, akkor az emberek azt is eldöntötték, hogy megbíznak benned, noha meglehetősen homályos képet festettél nekik a dolgról. De megbíznak benned, még Zénó is a kezdetektől fogva, ahogy én is, még akkor is, ha nem értjük, mit is csinálunk pontosan. És te sem érted, de te is megbízol valamiben, amit csak kékségnek szoktál emlegetni. Szerintem nem kéne megtörni azt, ami működik. Ahogy te is mondtad, ez messze nem a legszokatlanabb dolog, ami Csillagvölgyben történt valaha. Folytassunk mindent, ahogy eddig, és meglátjuk, mi lesz. Most éppen a tengernél vagyunk, maradjunk itt. Nincs jobb ötletem, de szerintem nem is kell tennünk semmi egyebet, mint eddig. Ami pedig a többieket illeti, valóban nemigen tudnánk mondani semmit. Bízunk bennünk, és talán cserbenhagynánk őket, hogyha most hirtelen előállnánk azzal, hogy, bocsánat, valami történik, amire nem számítottunk. Végezzük a dolgunkat, várjuk ki a végét, és nem utolsósorban: készüljünk fel rá, hogy bármikor történhet valami szokatlan. Mi a patikussal most nemsokára elmegyünk egy időre, meglátogatjuk a kertet, de igyekszünk vissza, amint lehet. Szerintem nem kell aggódnunk. Haladjunk a munkánkkal, Liza, te pedig szólj, hogyha bármi új feladat adódna. Mit gondoltok?

– Részemről rendben van. Mást nem is nagyon tehetnénk – felelte Liza, majd Zénóra nézett: – Ne félj! Mondtam neked a színházban akkor este, hogy nem egészen tudom szavakba foglalni az ötletemet, és nem is egészen tudom, hogy merre vezet. De biztattál, és belevágtunk, most már nincs más választásunk, mint menni tovább vele. – Zénó szemeiben némi aggodalom, kíváncsiság és csodálat elegye csillogott, és aligha tudta őket levenni Lizáról. – Rendben, igazad van. Csak nagyon meglepődtem ma reggel, de hozzászokom. Ramona, azért igyekezzetek vissza a kertből, szükség van rád – tette hozzá.

– Igaza van – tette hozzá Liza. – Nagyon várunk vissza.

– Igyekszem. Holnap még itt leszünk, benézek hozzátok, de este már valószínűleg indulunk. Nem tudom előre, meddig leszünk távol, de szerintem nem hosszasan.

ták abba a munkát, és együtt távoztak a színházból. A lány azt mondta, hogy Zénónak is jót tenne, ha nem maradna egyedül, és inkább nézzenek be együtt a patikába, beszélgessenek egy kicsit a többiekkel, Zénó pedig nem ellenkezett, ahogy gyakorlatilag sosem mondott ellent Lizának. Ramonának az volt az érzése, hogy a fiú lassan vakon követné Lizát bárhová. Aztán rájött, hogy már most azt teszi, attól a pillanattól fogva követi a lányt, hogy elkezdtek közösen dolgozni. Zénótól nagyon távol állt, hogy bármi olyasmibe belevágjon, amiről nem tudta előre, hogy pontosan merre is vezet, Lizával és a katlantánccal viszont mégis pontosan ezt tette. Nem is csoda, hogy kissé megijedt, inkább meglepő, hogy csak most és hogy két életre kelni látszó ruha kellett hozzá, hogy felébredjen a bizonytalansága. Ramona elbűvölőnek találta a két fiatalot, és már többször rácsodálkozott, hogy mennyire hibátlanul kiegészítik egymást bármiben, amihez hozzáfogtak. Mindhárman letették a készülő tengert, majd szétnéztek a szobában. Kint már sötét volt, így amikor Zénó némi hezitálás után lekapcsolta a villanyt, a szoba sötétbe borult. Bezárták maguk mögött az ajtót, és elindultak kifelé. Ismét ők voltak az utolsók, és csendben haladtak előre az üres folyosón. Már közel voltak a főbejáratához, amikor hátulról fény árasztotta el léptüket. Egy pillanatra megtorpantak, és Liza megszólalt: – Szerintem ne menjünk vissza. A többiek válaszként újra elindultak. Amikor mindhárman kiértek, Zénó bezárta a főbejáratot, és mindhárman felnéztek az égre. Büszke újhold ragyogott fölöttük.

* * *

Ramona a patikust nézte, ahogy a pult mögül követte is a patikában zajló életet, és ki is vonta magát belőle. A férfi kezeit figyelte, melyek hol a színes üvegcséket kutatták, hol egy régi orvosságos könyv lapjait forgatták. Megnyugtatta, hogy a férje aránylag nyugodtnak tűnt, de látta rajta, hogy fáradt, és talán kissé türelmetlen is. Rámosolygott az ajtóból, mintha csak azt üzenté volna neki, hogy nemsokára otthon lesznek, és minden fáradtság, minden türelmetlenség, kétség-kérdés csendben elül majd bennük. A férfi mosolya olyan volt, akár egy ölelés, amiben a patika hangzavara rövid időre eltompult.

A pék éppen Mirának mesélt egy meglehetősen valószerűtlen történetet, amit állítólag egy rejtélyes utazótól hallott, aki egyszer véletlenül betévedt a pékségbe, amikor Csillagvölgybe sodorta őt az élet. Az asszony kissé furcsállta, hogy a péken kívül senki nem találkozott ezzel a híres ismeretlen

utazóval, mégis itta a pék minden szavát. Az utazó állítólag egy távoli országból érkezett, annyira távoliból, hogy ott az idő is más volt, és az ottani emberek évszázadokkal előbbre éltek. Vagyis az utazó a jövőből érkezett. Liza anyja mindennél jobban szerette az izgalmas, hihetetlen vagy romantikus történeteket. Így most sem törődött azzal, hogy a postás és Konrád helytelenítőn csóválták a fejüket a pék története hallatán, és csak arra figyelt, hogy a különös mese minél több részletét elcsípje. Az sem volt számára különösen fontos kérdés, hogy az elvileg évszázadokkal későbből érkező utazó ugyan mit találhatott olyan megismételhetetlenül csodásnak a pék diós kiflijében, amikor azt mondta, hogy soha életében olyan finomat még nem evett. Senki nem vitatta Csillagvölgyben, hogy a szóban forgó kifli valóban nagyon finom, az viszont már kicsit sok volt a postásnak és Konrádnak, hogy a távoli jövő egy távoli országa sem kóstolt még finomabban. Így aztán a két férfi, amint lehetőség adódott rá, a legkevesebb feltűnést kelte kivonult a beszélgetésből, ott hagyva az asszonyt, hogy tobzódjék az újabb és újabb egzotikus részletekben, a pék pedig a felé irányuló, rajongó figyelemben tegye ugyanezt. Ők ketten pedig, miután sikeresen elvonultak, mindenféle hétköznapi ügyekről, hírekről beszélgettek. Konrád arról mesélt, hogy az újság most egész csendes időszakát éli, a szokásos híreken kívül semmi. Ő nem találkozott rejtélyes utazóval, akiről érdemes lenne cikket írnia, mondta nevetve, így folyamatosan keresniük kell a különféle érdekes témákat, amelyek az olvasót érdekelhetik. – Például a katlantánc, az sosem okoz csalódást – tette hozzá, amikor meglátta a lányát Zénó és Ramona társaságában belépni a patikába. – Itt jön a fiatalság – mondta –, hátha majd ők hoznak nekünk valamit! – Azzal odament a lányához, megölelte, és büszkén kérdezte tőle, hogy miként haladnak a munkával. Liza gyorsan elintézte a választ egy annyival, hogy minden rendben halad, készülnek a díszletek, a kellékek, és teljesen időben vannak. Közben a többiek is észrevették őket, és lelkesen, kíváncsiskodva üdvözölték is őket, de mindhárman hamar rövide zárták a katlantánc-kérdést, kisebb csalódottságot kiváltva ezzel Konrádból, aki meg is jegyezte, hogy ezek szerint még egy ideig kénytelenek lesznek a postás rejtélyes történeteit hallgatni, amire amaz természetesen megsértődött, és belekezdett a sokadik csend sztrájkjába, amit Liza anyja kénytelen volt elfogadni. Percek teltek el, s a pék még mindig nem szólalt meg, és még akkor sem törte meg csendjét, amikor Konrád piszkálódó megjegyzéseket tett a történetére. Hálátlan társaság, gondolta, megérdemlik a büntetést, és nem mondhatjuk, hogy nem volt igaza. Így hát maradt a szokásos csillagvölgyi este a patikában. Ki-ki

megtalálta a beszélgetőpartnerét, de arról nincs tudomásunk, hogy bármi említésre méltó elhangzott volna. A késő este beköszöntével a zöldséges fiúk is benéztek, és váratlan látogatásuk eredményezett némi mozgolódást. A fiúk ugyanis ritkábban jártak be a patikushoz, de olyankor mindig náluk volt a nagy, fekete pók is. Mindenhová vitték magukkal az állatot, így amikor otthon voltak, az is otthon volt velük, nap közben pedig szintén velük a boltban. Sajnálták egyedül hagyni, és amikor többen is megkérdezték tőlük, ugyan komolyan gondolják-e, hogy a pók unatkozik, netalán megsértődik, hogyha egyedül van, akkor borzasztó sértetten válaszoltak. Egy állatot sem lenne szabad egyedül hagyni, mondták, főleg egy ilyen csodálényt, mint ez a pók. Nem tudhatja senki, hogy mi jár a fejében, mondták, de az, hogy nem beszél, még nem jelenti, hogy ha beszélne, nem mondaná azt, hogy kéri szépen, ne hagyják egyedül. De azt sem, hogy nem mondaná ennek pontosan az ellenkezőjét, hogy lesztek szíves legalább éjszakára békén hagyni, felelte egy régebbi eszmefuttatás során a pék. Ezt a megjegyzését akkor egy igen emlékezetes csend-fogadalma követte, ugyanis az egyik fiú azt találta felelni, hogy érdekes válasz ez pont tőle, aki bármit elkövetne, hogy a patika helyett a pékségben gyűljenek össze az emberek, annyira nem szeret egyedül lenni. Ezzel egy időre elült a pók magánya körül kialakult vita, de most új erőre kapott, amikor a fiúk megérkeztek vele a patikába. Ramona villámgyorsan vonult be a pult mögé a férjéhez, a többiek pedig kíváncsian méregették a fekete látogatót. A pék továbbra sem szólalt meg, csak becsmérlően méregette a fiúkat és a pókot, ám a postásnak eszébe jutott az egykori vita, és szóvá tette, hogy ezek szerint a fiúk nem értékelték át a pók magányhoz való jogáról vallott nézeteiket.

– Szeretjük, és nem hagyjuk egyedül, ez ilyen egyszerű – felelte az egyik fiú.

– Talán pont azért kéne egyedül is hagyni néha, mert szeretitek – felelte a postás.

– Na miért, te ott hagynád a postán éjszakára egyedül? – vágott vissza a fiú.

– Eleve sosem tartanék egy ilyet a postán.

Hamarosan újabb vita bontakozott ki, amibe csak Ramona és a patikus nem szállt be, mivel a lány a pult mögött próbálta csendben túlélni a rettegését, a patikus pedig, ezen jól derülve, elszántan védte feleségét az igen komoly veszélytől. Zénó, aki felocsúdni látszott a színházban átélt izgalmak után, újfent azon tanakodott, természetesen hangosan, hogy miféle szerkezetet kéne feltalálni ahhoz, hogy a pókkal bármikor, bárhol is kapcsolat-

ba tudjanak lépni, és így nyugodtan ott hagyassák a boltban, ha ők épp nincsenek ott. A szerkezetet önmagában nem nehéz elgondolni, fontolgatta, a nehézség ott adódik, hogy a pók nemigen beszél, sőt nemigen szokott olyan módon kapcsolatot keresni, ahogy az emberek. A fiúk erre hamar élcelődni kezdtek vele, mondván, hogy talán a pókból kéne valamiféle szerkezetet létrehozni, félig pók, félig találmány lényre alakítva az állatot, amihez Konrád egyből hozzáfűzte, hogy ebben talán a pék rejtélyes jövőbeli barátja tudna nekik segíteni, csak hát kár, hogy a pék többé nem beszél. Mint mindig, most is általános hangzavar tört ki a patikában, az a fajta, amiben már senki nem hallott senkit, de mindenkinek nagyon fontos volt elmondania a meglátásait, és a minden bizonnyal egyszeri és megismételhetetlen vicceit. Elnézve a képet, azt mondhatjuk, hogy Konrádnak teljesen igaza volt: Csillagvölgyben minden a legnagyobb rendben, a szokásos napi eseményeken kívül más mintha elfelejtett volna történni. Lassan mindenki újra szétszóródott a patikában, és ha leszámítjuk azt, amit a színházból érkezett fiatalok tudtak, valamint a patikus rejtélyes fáradságát és fájdalmait, na meg természetesen a téli kertben túláradó szurkot és a Liza szobájában életre kelni látszó tárgyakat, akkor azt mondhatjuk, hogy Csillagvölgyben valóban nem történt semmi. Minden haladt a maga megszokott rendjén, és a pék idegen világból érkezett, ismeretlen, dióskifli-rajongó utazója volt az egyetlen furcsa esemény, de félő, hogy erről bővebb tudásunk már nem lesz, mivel a pék is csak annyit tudott, amennyit elmondott, de ha tudott is többet, azt sem valószínű, hogy valaha megosztja a többiekkel, mivel ezúttal igen komolyan vette a csend-fogadalmát.

Az este az általános, mindenki számára kedves zűrzavar jegyében telt el, és már meglehetősen későre járt, amikor a patikus közölte, hogy bezár, és ideje volna elindulniuk hazafelé. Ekkor közölte velük azt is, hogy másnap este elutaznak, és mivel készülődniük kell az út előtt, a patika másnap reggeltől előreláthatóan néhány napig zárva lesz. A kérdésözönre, hogy hová mennek, elmondta a többieknek, hogy meglátogatják Ramona egykori kertjét, de sietnek is haza. Derű és kíváncsiság járta át a patikát, és a pék, vélhetőleg hosszas tételődés után, úgy döntött, hogy indokolt feloldania a csend-fogadalmát, ugyanis a patikus bejelentéséhez halkán hozzáfűzte, hogy amíg a patika zárva tart, nyugodtan betérhetnek hozzá. Konrád nem szalasztotta el az alkalmat, hogy megkérdezze, vajon lesz-e alkalmuk többet is hallani a híres jövőbeli kiflizabálóról, vagy esetleg újabb, eddig ismeretlen történetekre számíthatnak majd. A pék érezhette, hogy mekkora lehetőség áll előtte a patikus újbóli távozásával, ezért erőt vett magán, és nem kezdett

újabb tüntetésbe, inkább csak úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Konrád megjegyzését.

Az emberek lassan hazaindultak, a fiúk elvitték a pókot, a postás mindenkinek nyugodalmassal jó éjszakát kívánt, és a pékkel együtt távozott, Liza szülei is szóltak a lányuknak, hogy ideje hazamenni.

– Az úton azért mesélhetsz majd, hogy miket csináltok a színházban, és egy-két kulisszatitkot is megoszthatsz velünk, nem adjuk tovább – mondta Mira, arcán cinkosnak szánt mosollyal. A szülők elköszöntek a többiek-től, Konrád kezét fogott Zénóval, és miközben megveregette a fiú vállát, azt mondta neki, hogy türelmetlenül várja az újabb találmányát, legyen az pók-szerkezet vagy bármi egyéb. A patikuséknak jó utat kívántak, és végül ők is elindultak, majd szorosán a nyomukban Liza és Zénó is. Ramona még hallotta, amint Liza azt mondja Zénónak:

– Hosszú nap volt a mai.

Mire a fiú álmos vagy talán álmodozó-kíváncsi hangon felelt:

– Igen, de tulajdonképpen nem is volt rossz. Még beszéltek valamit az éjszakáról és a következő reggelről, de azt már nem hallotta. Újra ketten voltak csak a patikában, a férje meg ő. Ramona nem tudta nem észrevenni, hogy a nyitott ajtón keresztül beszűrődő holdfény frissen és élénken csillant meg a patikus hófehér borostáján. Megsimogatta a férfi ismét fáradt arcát, és így szólt:

– Azt hiszem, a legjobbkor megyünk a kertbe. Tán nagyobb szükségünk van a fűvészasszony tanácsára, mint gondolnánk.

– Történt valami? – kérdezte a patikus, de hangjában benne volt, hogy tudja a választ.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy nemcsak tengert, hanem napot és holdat is készítettünk? Anélkül, hogy tudtuk volna.

– Megkérdezném, hogy szépek-e, és hogy örülsz-e nekik.

– Csodásak. És most, hogy mondod... még nem gondolkoztam azon, örülök-e nekik, de tulajdonképpen igen. Csak egy kicsit furcsa.

– Az legyen a legkevesebb. Ha te örülsz nekik, akkor én is. – A férfi átölelte Ramonát, és miután félresimított egy kósza kék tincset, megcsókolta a homlokát. – Hazasétálunk lassan? – kérdezte.

– Persze, zárj be és menjünk.

A patikus bezárta az ajtót, és elindultak az üres utcán. Ekkorra már valószínűleg mindenki hazaért, és a legtöbb lakásban a villanyok is le voltak kapcsolva. Csak egy-két ablak sárgállott a sötétkék estében. Liza már az igazak álmát aludta, és álmában gazdag kertet, bölcs asszonyt és tengert látott.

A képek közt újra meg újra felvillant a kék szempár, majd az egész elcsendesedett egy nagy kékségben, ami olykor finom hullámokat vetett, és friss, fehér habbal fodrozódott.

Ramona a patikus kezét fogta, így sétáltak hazafelé. Két egymásba játszó körvonal a büszke újhold fényében. Az úton alig beszéltek, és akkor sem szólaltak meg, amikor hazaérve kinyitották az ajtót, és számtalan tarka, pihékönnyű papírmadár repült velük szembe, ki a ház folyosójára, onnan pedig ki az ablakon. Szárnyaikon megcsillant a holdfény, majd lassan eltűntek a csillagvölgyi éjszakában.